

Рѣка Тунджа.

„Да даде Господъ на Тунджа
Да върви и лжкати,
Горитѣ да си пробива,
Горитѣ и планинитѣ,
На нази пжтъ да отваря . . .“
(Наролна пѣсень).

Прѣзъ единъ лѣтенъ день въ 1903 год. азъ
имахъ рѣдкото щастие да се изкача на два-
та най-голѣми гиганта що красятъ гордия Бал-
канъ—Юмрукъ-чалъ и Мара-гидия. Тукъ видѣхъ
бистритѣ като сълза извори на Тунджа. Водата
й скача отъ стрѣмни скали въ безднитѣ на пла-
нината, тече по южна посока до родния градъ
на поета воевода *Хр. Ботевъ*—Калоферъ и завива
на изтокъ прѣзъ „долината на розитѣ“. Тече
тиха и мила, като оросява съ водитѣ си розови-
тѣ градини, що кичатъ тая прѣлестна долина;
плодни дървета, гори и широки ливади, що я
покриватъ, мие красиви селца и градове, що я
изпѣстрятъ. Безъ брой бистри поточета весело
скачатъ изъ цѣлата долина. Въ долината цѣвти
прѣзъ май най-привлѣкителното цвѣте тринда-
филтъ или розата. Благоуханието, което раз-
пространява това благородно цвѣте, хората сѣ
измислили срѣдства да го съхранятъ. Отъ рози-
тѣ варятъ розово масло, което скжпо се цѣни
въ чужбина.

Като напустне Тунджа тая долина, минава
прѣзъ тѣснини, между Маджеликъ и Срѣдна-
гора, навлиза въ Сливенското поле. Оттамъ тя
твърдѣ свободно тече прѣзъ широки поля, за-
вива лжкатушно на изтокъ и при Думанъ-тепе